

Baróthy Borbála

Kártyák

KITERÍTVÉ

Cards on the table

1. Fejezet

A tükörből visszabámuló lányra meredtem. Szomorúnak tűnt és félt. Az arca fehérebb volt a szokásosnál és általában csillogó kék szeme most fakón fénylett.

Hirtelen egy fehér köpenyszerű dolog takarta el a felső testemet. A széken ülve még a térdemet is betakarta.

– Biztos vagy benne? – Nézett rám a hatalmas tükörben Myke, a legjobb barátom, egy ezüstösen villogó ollóval a kezében.

– Igen. – Bólintottam határozottan. Bár ami azt illeti, abban egyáltalán nem voltam biztos, hogy ezt akarom. De abban biztos voltam, hogy ezt *kell tennem*. Myke keze megmozdult, én meg csak suhogást, meg olló nyisszantást hallottam. Vizes, aranyszőke tincseim a padlóra estek, a fehér köpeny alatt pedig az ujjaimat tördeltem. Myke fésült, vágott, pakolt összevissza, aztán újra rám nézett.

– Tuti, hogy rám bízod a színt? – Emelte fel egyik fekete szemöldökét.

– Ahha. – Villantottam rá egy halvány mosolyt.

– Jól van. – Vont vállat. – De ha nem tetszik, utána ne reklamálj.

– Bízom benned.

– Helyes. – Vágta rá mosolyogva. Aztán sürgött, forgott körülöttem, majd egy tálkában kevergetve a hajfestéket, állt újra mellém. – Rendben van. akkor viszont nem láthatod magad. Csak miután kész lett.

– Oké. – Adtam meg magam, mert bár kíváncsi voltam, hogy milyen színt kevert ki nekem és milyen formára vágta le a hajam, de kitudom bírni, ha már csak a végeredményt látom. Myke ilyenkor átváltozott egy másik emberré. Nyoma sem volt az én bohókás, folyton humorizáló barátomnak, nem. Az arca most eltökélt volt, minden egyes mozdulatában látszott a koncentráció. Míg a festék kifejtette hatását, addig leült velem szemben egy fotelra.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ennek jó vége lesz. – Rázta a fejét.

– Én sem. De tudsz más megoldást? – Kérdeztem, mire válaszul hosszasan kifújta a levegőt és a fejét rázta. Az órát bámultam, ahogy a mutató egyenletesen halad előre. Tik – tak, tik – tak. Mintha ezzel azt üzenete volna, hogy fogytán az időm. Milyen igaza van. Versenyt futok vele.

Myke végül nekilátott az utolsó simításoknak. Fésült, szárított, hajhabot és hajlakkot fújta a tincseimre.

– Na. – Szólalt meg végül és elégedetten nézett rám. – Esküszöm, rád sem lehet ismerni.

– Ez a cél. – Mondtam halkán. Aztán Myke levette rólam a fehér köpenyt, és megfordította a széket, hogy szembe legyek a tükörrel. Félve nyitottam ki a szemem, de aztán amit a tükörben láttam, attól egészen a padlóig esett az állam. Derékig érő aranyszőke

hajam már a múlté volt. Helyette elől a vállamig, hátul a hátam közepéig érő hullámos, vörös tincsek keretezték az arcomat. És bár a hullámaim természetesek, még eddig soha nem álltak ilyen jól. Megérintettem egy vörös tincsemet és az ujjam köré csavartam.

– April Clayton, azt hiszem el kell ismerned, hogy kifogástalan munkát végeztem. – Vigyorgott Myke.

– Köszönöm. – Csak ennyit tudtam kinyögni, ugyanis még mindig le voltam sokkolva. Elöl a hajam egyik oldala rövidebb volt és az egész frizurám lépcsőzetesen volt kialakítva. A ragyogó vörös szín, pedig egyszerűen mesés volt. Nem olyan sötét mint *A kishableáynak*, de nem is olyan világos amit szókének lehetne nézni. Hanem a kettő között. Más voltam. Jó értelemben, de... egészen más.

– Na, jól van, ha kigyönyörködted magad, akkor ideje indulnunk. Nincs sok időnk.

– Oké. – Söhajtottam, aztán felkaptam a táskámat és Mike után mentem, aki miután összepakolta a cuccát és bezárta a lakását – ahova valószínűleg sosem fog visszajönni – kinyitotta a kék Peageut-jának ajtaját. A bőröndjeink már a csomagtartóban voltak, a táskáink meg a hátsó ülésen.

– Minden megvan? – nézett rám Myke.

– Igen. Azt hiszem.

– Telefon? – kérdezte, mire bólintottam. – Úgy értem add ide.

– Minek kell neked a telefonom? – vágtam értetlen arcot.

– Csak add ide. – nyújtotta felém a kezét én pedig bizonytalanul beletettem a mobilom a tenyerébe. Myke lehúzta az ablakot, a következő pillanatban pedig kihajította a mobilomat rajta, majd beindította a kocsit és elindult. Egy reccsenést hallottam, ahogy a kocsi átment a telefonomon.

– Ezt meg mi a fenéért csináltad?! – kiabáltam rá, amikor a döbbenettől magamhoz tértem annyira, hogy megtudtam szólalni.

– Mit gondolsz, mi lesz az első dolog ahol majd megpróbálnak lenyomozni? – Nézett rám nyomatékosan, mire becsuktam a számat. Igaza van. A nagy felhajtásban erről meg is feledkeztem. Kibámultam az ablakon és a fejemet neki támasztottam az üvegnek. Új frizurám egyik vörös tincset két ujjam közé fogtam és csavargatni kezdtem.

– Ideges vagy? – hallottam Myke hangját magam mellől.

– Nem. – hazudtam abban a tudatban, hogy biztosan tudja, hogy füllentek. Már több mint nyolc éve legjobb barátok vagyunk, így gyakorlatilag nyitott könyv vagyok előtte.

– Minden rendben lesz. Szerzünk egy jó kis melót, beköltözünk a kissé lepukkant, ámde saját lakásunkba és megtapasztaljuk milyen a főiskolai élet. – Mondta mosolyogva és tudtam, hogy ezzel megpróbál jobb kedvre deríteni, de nem járt túl nagy sikerrel. Ezt ő is észrevette, Így hát jött az utolsó megoldás: a zene. Egy kézzel leszedte a műszerfalról a közös válogatásunkat és a cédét betette a lejátszóba. Ahogy megszólalt a zene, egy kicsit egyből jobban lettem. A